

Азъ споделямъ дола и дънъ худа
 Нестроенъ вѣнъкъ на тѣло...
 Тѣло дѣла ми се задуша
 И нѣтъ-хладенъ сѣнъ задуша.
 Отдохъ въ дѣждъ азъ прѣдѣла
 Тамъ всѣмъ покаянъ и мѣждъ
 Пустинни вѣдѣхъ азъ отѣла
 И сфинксите вѣдѣхъ азъ отѣла.
 Но бездѣлннъ и до старостъ
 Прѣ мене, прѣ мене на Оти
 И дождѣ, азъ се нова вѣстъ
 Одрѣзана сѣнъ!

Елате, вижте трупъ гробовенъ —
 Тукъ жертвеника е разбитъ:
 Съ душа — догарящъ вѣкъ тѣловенъ,
 Сърдце — фиалъ, отъ скръбъ отровенъ
 И погледъ — хладенъ хризолитъ!

Людмилъ Стояновъ.